

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὲν φορὰ θὰ θγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' δαξφύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Μηνὸς Αὐγούστου τρίτη... τί πλοῦτος ἴσ' τὴν πατρίδα!
ὁ ἥλιος ὥρα ὥρα ξηραίνει τὴν σταφίδα.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δὲν θὰ ἔχουμε τσφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὲν δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιοι θέλει — εἰδ' ἄλλῃως δὲν μᾶς μέλει.

Ποῦντο ὀγδοηκοστὸ
εἰς τὰ χέρια μου βαστῶ.

Χατζηπέτρου σερενάδα
μὲ μεγάλη φαρμακάδα.

Ἀπάνω εἰς τὴν ὥρα ποῦ ἤμουν γιὰ ταξεῖδι
καὶ εἶχα δέση ὅλα τὰ ῥοῦχα μου σὲ μπόγο,
κακὸν ὁ Δεληγιάννης μοῦ ἔπαιξε παιχνίδι,
χωρὶς καμμιὰ αἰτία χωρὶς κανένα λόγο.
Κι' ὁ βασιλεὺς ὁ φίλος ἀναχωρεῖ ἑστὰ ξένα,
χωρὶς νὰ παραλάβῃ γιὰ συντροφιά κι' ἐμένα.

Καὶ τώρα εἰς τ' Ἀνάπλι, μακρὰ κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα
ἐγὼ τῶν Ἀνακτόρων τὸ μοναχὸ καμάρι,
χωρὶς χοροὺς, σουπέδες καὶ τὰ καλὰ ἐκεῖνα!..
λοιπὸν τὸν Δεληγιάννη ὁ διάβολος ἄς πάρῃ!..
Παραπολὺ ἀλήθεια ἐσήκωσε τὴ μύτη
καὶ χώνεται καὶ μέσα στοῦ βασιλεῖ τὸ σπῆτι.

Αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης ποτὲ νὰ μὴ ἴμωρεση
νὰ δείξῃ ἕως τώρα πῶς δὲν στερεῖται νοῦ;..
καὶ τάχα ποῖος εἰξένει ἂν δὲν μὲ μεταθέσῃ
κατόπιν ἑστὰ Τζουμέρκα ἢ καὶ ἑστὰ Λεπενού,
μὲ τὸν σκοπὸν νὰ γίνω μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόπον
θύμα οἰκτρὸν ἐκείνων τῶν φοβερῶν κωνώπων;

Ἄ! μοῦρχειται νὰ σκάσω ἀλήθεια καμμιὰ ὥρα,
σὰν σκέπτομαι πῶς λείπει μακρὰν ὁ βασιλεὺς
καὶ μένω ἐγὼ μόνος ἑστὰ ζέστη καὶ ἑστὰ ψύρα,
χωρὶς νὰ ἦμαι πλέον χρυσὸς διαγγελεύς.
Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Κάρλοβαδ ὁ βασιλεὺς κι' ἐγὼ;
ἐστὶ Παλαμῆδι μέσα τὸ μπῶι μου λυγῶ.

ὦ! τί νὰ κάνῃ τάχα;... ποῦ ἄραγε νὰ τρέχῃ;
ἴσως ἀρχίζει τώρα τὰ χλιαρὰ λουτρά..
ἀλλ' ἄραγε ἐστὶ νοῦ τὸν τὸν Χατζηπέτρο ἔχει,
ποῦ μὲ παλμούς καρδίας τῆς ὥρας τοῦ μετροῦ;
μὲ ποῖον ν' ἀδειάζῃ τώρα μποτίλιας τοῦ Βορδῶ;
ὦ! ἄς ἴμωρεση ἄλλο τὸν βασιλεῖ νὰ ἴδῃ.

Μὰ τί νὰ κάνῃ τάχα καὶ τῆς Αὐλῆς τ' ἀσκέει,
ἢ καμαριέρας ὅλαις καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ;..
ὦ! ναί! κι' ἂν τὰ παπούτσια μοῦ ἔδωσαν ἐστὶ χέρι,
ὅλους ἐγὼ τοὺς ἔχω ἐδῶ μὲς ἐστὶν καρδιά.
Ποτὲ δὲν τοὺς ξεχνῶ, μοῦ εἶναι πάντα φίλοι,
κι' αὐτὸ τὸ λεοντάρι τοῦ κήπου καὶ οἱ σκύλοι.

Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ τύχῃ καμμιὰ φορὰ καὶ πάλι
διαγγελεύς σὰν πρῶτα νὰ γίνω τῆς Αὐλῆς;
εἰ τότε συμφερά σου, κύρ Θόδωρῃ, μεγάλη!
ποτὲ σου δὲν θὰ πάρῃς διάλυσιν βουλῆς;
Ἐστ' αὐτὰ τοῦ βασιλέως θὰ γίνωμαι κοινούπι
καὶ ὅλο διαλύσεις θὰ δίνῃ ἐστὶν Τρικούπη.

Καὶ μένῃ Δεληγιάννη, τί ἔχεις νὰ τραβῆς;
θὰ στέκεσαι ἔμπροστά μου ὁρθὸς χωρὶς καπέλο,
δὲν θὰ τολμᾷς ἀκόμη οὐδὲ νὰ ξεροβήξῃς
κι' οὔτε χοροὺ προσκλήσεις ποτὲ μοῦ θὰ σοῦ στέλλω,
νὰ μάθῃς νὰ μὴν παίξῃς μὲ τοὺς διαγγελεῖς,
ἢ πάρῃς ἢ δὲν πάρῃς διάλυσιν βουλῆς.

Εἰς τὰς ἐφημερίδας ἄς τρέξω ν' ἀπαντήσω,
γιατὶ θαρρῶ πῶς ἄτι μ' ὅ φεύγει ἀπ' ὀπίσω.

Πρὸς Καλλιγᾶν ἐπιστολὴ
τοῦ πανενδόξου Φασουλῆ.

Εἰς ὅλους στέλλεις γράμματα, εἰς ὅλους γράφεις σκέψεις,
μὰ ὅτ' ὁ Ρωμῆος δὲν ἔστειλες ἓνα μικρὸ σου γράμμα,
ἐνῷ δὲν ἔπρεπε, θαρρῶ κ' αὐτὸν νὰ παραβλέψῃς,
ἂν ἔχι γ' ἄλλο τίποτε, ἀλλ' ὅμως γ' ἄν ρεκλάμα.

Ἐκακοσιθίσαιτε κυρίους καὶ κυρίας
κ' ὅταν φαῖδρος εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ὁ Ρωμῆος προβάλλῃ,
ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ζητοῦν πληροφορίας,
ἂν ἔχη καὶ ὁ Καλλιγᾶς κανένα γράμμα πάλι.

Ἄν ἴσως δυσκολεύεσθε νὰ γράψετε εἰς στίχους
κ' εἰς τὸ πεζὸν νὰ στείλετε τὰς σκέψεις σας ἴσως
κ' ἡμεῖς ἀμέσως εἰς στρόφας τὰς τρέπομεν εὐήχους,
ὥστε σ' αὐτὰς ὥρας τῆς σχολῆς καὶ νὰ τὰς τραγουδήτε.

Λοιπὸν τὸ περιμένουμεν μετ' εὐτραπέλου ὕλης
καὶ μάλιστα δεχόμεθα καὶ νὰ μᾶς περιπαίξῃς,
ἀλλ' ἂν δὲν θέλῃς, ἀδελφέ, ἐν γράμμα νὰ μᾶς στείλῃς,
στεῖλέ μας ἐν γραμματίον τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης.

Σὲ ἀσπάζομαι καὶ μένω
Φασουλῆς... καὶ τὸ προσμένω.

Σημαντικαὶ εἰδήσεις,
ποὺ εἶναι νὰ σαστίσῃς.

Οἱ ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν σφοδρῶς ἀδικημένοι
ἔξ ἄρθου, ὅπερ κατ' αὐτῶν ἐγράφη μετ' πικρίαν,
σπουδαίως ἀπεφάσισαν κατηγανακτισμένοι
νὰ ῥυθίσουν τὸ δημόσιον εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.
Πρὸς τοῦτοίς ἕκαστος αὐτῶν ἐπέταξε τὴν πῆχυν
κ' εἰς ἄρθρα καταγίνεται καὶ γράφει ὅ, τι τύχη.

Χολέρα εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς ἐπέπεσεν ὀργίλη
καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον ἐθέρισε Σεβίλλης.

Ἐπὶ τὰ βελτίω βαίνει τοῦ Ῥεῖδου ἡ μασέλλα,
καὶ μετ' τὸν Τρικούπη λέγουν πῶς προχθὲς ἔχαμογέλα
ὅπως δὴ ποτε τὸ τραῦμα τῶν ὀδόντων θὰ περάσῃ,
δὲν θὰ δύναται δὲ μόνον εἰς τὸ μέλλον νὰ δ' α γ κ α ς η.

Ἀκόμῃ ἐξακολουθεῖ ὁ φοβερὸς καυγᾶς
περὶ τῆς μαστιζούσης μας δεινῆς ἀρχηματίας
καὶ δὸς τοῦ ἄρθου ζωντανὰ πετᾷ ὁ Καλλιγᾶς,
ἐνῷ ἡμεῖς ἐκπνέομεν σχεδὸν ἐξ ἀσιτίας.

Ἐσχάτως δὲν πληρονοῦνται ὀλοτελῶς οἱ φόροι.
Οἱ πυρετοὶ ἐρήμαξαν σχεδὸν τὸ Γκαζοχώρι.

Ὁ Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» πληροφορίας δίδει
εἰς τὴν γνωστὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων,
πρὸς τοῦτοίς τὸν ὀπλαρχηγὸν καλοῦν Σιβιτανίδην,
νὰ μαρτυρήσῃ καὶ αὐτὸς περὶ τῶν ἐνταλμάτων.

Παντοῦ ὁ σταφιδοκαρπὸς ξεραίνεται ἐν τάχει
καὶ, ὡς ἀγγέλλουν, δυστυχῶς ἀκόμῃ δὲν ἐβράχην.

Ἐπέτυχεν ὡς βουλευτῆς τοῦ Πόρου ὁ Δουζίνας.
Ζέστην φρικτὴν θὰ ἔχουμεν καὶ πάλιν σ' αὐτὰς Ἀθήνας.

Ὁ βασιλεὺς ἀναχωρῶν διὰ τὰ ξένα μέρη
τοῦ Χατζηπέτρου ἔσφιξεν ἀδελφικῶς τὸ χέρι.

Ἡ δρόσος ἐπανήρχισε κ' ἐκόπασεν ἡ ζέστη.
Ἡ Ἀμφιτρίτη σήμερον ἀράζει σ' τὴν Τεργέστη.

Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐν Φιλιππουπόλει,
τὴν Σύμην ἐκπολιορκοῦν τοῦ Παδισάχ οἱ στόλοι.
Ὁ Δεληγιάννης ἔχασε τὴν τρίτην καὶ τετρίτην
κ' ἴσως σ' τὴν Σύμην Πρόξενον θὰ στείλῃ τὸν Γεννάδη.

Χατζηπέτρος, Φασουλῆς,
ἐπεισόδιον Ἀδλῆς.

Φ.—Βρὲ ἀδελφέ μου, δὲν μοῦ λές πῶς ἔπεσες σ' τὴν πλάνην,
ὡς αὐλικὸς νὰ ἐκφρασθῇς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη;
Χ.—Βρὲ, Φασουλῆ μου, ὡς καὶ σὺ ἐπίστεψες ἀκόμα
εἰς τῆς ψευτιάς ποῦ ἔβγαλε τοῦ Θεοδώρου τὸ κόμμα;
Φ.—Μὰ διηγῆσόν μου λοιπὸν τὸ πρᾶγμα πῶς συνέβη,
διότι, ὅπως ἔμαθον κ' ὁ θρόνος κινδυνεύει!
Χ.—Βρὲ Φασουλῆ, σ' ὀρκίζομαι σ' τὸ ἐθνικὸν παλάτι,
ποῦ τόσα χρόνια ἔφαγα κ' ἐγὼ ψωμί κ' ἄλατι,
ὅτι δὲν ἔχω εἶδῃσιν...

Φ.—... Μὰ τί λοιπὸν συμβαίνει;
διότι πάντες μ' ἐρωτοῦν κ' ἄλλοι ποιοὶ καὶ ξένοι
κ' ὅλοι γυρεύουν, ἀδελφέ, νὰ μάθουν κατὰ κόρον
τὰ κατὰ ἔξορίαν σου ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων...
Χ.—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω εἶδῃσιν... δὲν με καταλαμβάνεις;
Φ.—Μὰ πῶς λοιπὸν; ἔλυσσαξεν αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης;
Χ.—Ἰδοὺ τί τρέχει, Φασουλῆ, ἀλλ' ὅμως σ' τὴν τιμὴ σου,
ὅτι θ' ἀκούσῃς δὲν θὰ πῆς εἰς ἄλλον...

Φ.—... Διηγῆσόν!
Χ.—Οἱ Δεληγιάννηδες γνωστὸν πῶς ἔκασαν γιὰ θέσι
καὶ ὁ Τρικούπης, φίλε μου, ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ,
ὁπότεν δὴθεν μεταβάς σ' τοῦ φίλου μου τοῦ Γκίκα,
τὴν σκάφην σκάφην ἀγαπῶ...

Φ.—... Κι' ἐγὼ τὰ σῦκα σῦκα...
Χ.—Τοῦ εἶπον πῶς ὁ βασιλεὺς ἐν πάσῃ περιπτώσει
εἰς τὸν Τρικούπην τῆς βουλῆς διάλυσιν θὰ δώσῃ.
Φ.—Καὶ τί μ' αὐτό;

Χ.—... Ὁ Θεοδώρῃς μ' ἔβαλ' εὐθὺς σ' τὸ μάτι
κ' ἐξεδιώχθη, κύριε, οἰκτρῶς ἀπ' τὸ παλάτι.
Καὶ δὲν με μέλει, Φασουλῆ, διὰ τὴν ἔξορίαν,
οὔτε διότι ἔχασα καὶ τὴν σταυροφορίαν,
ὅσο διότι σ' τὴν αὐλὴν δὲν ἤμουν διόλου ξένος
καὶ μετὰ τὰ βασιλόπουλα ἤμουν μαζί θρεμμένος
εἰς τὸ παλάτι πάντοτε εἶχα τὴν πρώτην θέσιν

κ' εἰς κάθε τι εὐτραπέλου ὁ Κολοῦν ἐλ' σ' τὴν μέση.
Ὁ βασιλεὺς μας μ' ἔπερνε σ' τὸ κάθε του ταξίδι
κ' ἤμουν σχεδὸν τὸ μοναχὸ τοῦ παλατιοῦ στολίδι.
Καὶ γιὰ θυμήσῃς τοὺς λαμπροὺς τῶν ἀνακτόρων

Φ.—Ἦ ναί ποτε δὲν λησμονῶ καὶ τοὺς ψημένους γάλλους,
Χ.—Μὰ γιὰ θυμήσῃς, Φασουλῆ κ' ἐκεῖναις τῆς καντρί-
[μπαλούς.]

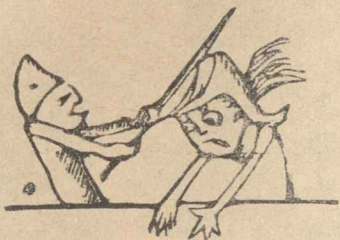
Φ.—Μὰ δὲν ἔχῃς, Εὐθύμει κ' ἐκεῖναις τῆς μποτίλλαις.
Χ.—Ποῦ εἶναι τώρα οἱ χοροὶ καὶ ποῦ αἱ πανηγύρεις,
ποῦ τὰ παραπέτασματα κ' οἱ αὐλικοὶ ἐπιφροεῖς,
ποῦ εἶναι οἱ ἀρμονικοὶ τῶν μουσικῶν μας ἥχοι,
ἐξ ὧν ἀντίζουν μαγικῶς τοῦ παλατιοῦ οἱ τοῖχοι;
Ὡς ὅταν παρέρχεται λοιπὸν ἡ εὐτυχία

κ' ἐγὼ πηγαῖνω, κύριε, σ' τὴν Προβολοαρχία;
Φ.—Λυποῦμαι διὰ τὴν σειράν τῶν λυπηρῶν συμβάντων,
ἀλλὰ λυποῦμαι, ἀδελφέ, σ' ὀρκίζομαι πρὸ πάντων,
διότι ἴσως καὶ γιὰ μετὰ δὲν θὰ ὑπάρχῃ θέσις,
ἀφοῦ με ἄλλους αὐλικούς πολλὰς δὲν ἔχω σχέσεις.
Ἀλλ' ὅμως σ' παρακαλῶ θερμῶς καὶ ὑπερμέτρως,
ἂν ἦσαι φίλος Καίσαρος καὶ ὄντως Χατζηπέτρος,
τώρα ποῦ σ' ἀπειμάκρυναν ἀπὸ τὸν βασιλεῖα,
δὲν μοῦ χαρίζεις, ἀδελφέ, τὴν περικεφαλαία;

Χ.—Πῶς, Φασουλῆ, μοῦ ἔζητῃς ἀναφανδὸν τὸ κράνος;
Φ.—Ἔτσι νομίζω πρόπερσιν τὸ χάρισε κ' ὁ Πάνος.

Ὅτερ' αὖ πῆς μου, ἀδελφέ, ἐσὺ τί θὰ τὸ κάνῃς;
ἐνῷ ἐγὼ, ὡς ἐννοεῖς καὶ ὡς καταλαμβάνεις,
ἢ μὴ μετὰ κάθε πείνητα, μετὰ κάθε βασιλεῖα
καὶ πάντα μοῦ χορεύεται μετὰ περικεφαλαία.
Πλὴν τοῦτον μάθε πῶς αὐτὴ πολὺ θὰ μ' ὀφελήσῃ,
γιατὶ καὶ τῆς ἀπόκρηφαις ἔχει νὰ κάμω χρῆσι.

Χ.—Μὰ καὶ τὰ ἱερότερα νὰ λουδοῦς ἀρμόζει;
λάβε λοιπὸν δρὸ καπελαίης καὶ φύγε, καραγκιόζη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Παρήλθε πλέον, φίλε μου, τὸ ζήτημα τῶν φόρων
κι' ἐτέθη εἰς τὸν τάπητα τὸ ἄρθρον τῶν ἐμπόρων.
- Π.—Εἰς τὸ τραπέζι τῆς ζωῆς τὸν τάπητα πρὶν στρώσω...
- Φ.—Τὰ χωράτά σου ἄφησε νὰ μὴ σὲ μπαγλαρώσω,
διότι θέμα ζωτικὸν καὶ σημασίας πλήρες
τὸ πᾶν ἀνέτρεψε καὶ σὺ χαμπάρι δὲν ἐπῆρες.
- Π.—Δὲν συγκινοῦμαι...
- Φ.—"Ακουσε σοῦ λέω...
- Π.—Δὲν ἀκούω.
- Φ.—"Εχω ἐπιχειρήματα μεγάλα...
- Π.—Τ' ἀποκρούω.
- Φ.—Σπουδαῖος Παράτηρησις ἀγνώστου κατοικίας
περὶ ἐμπόρων ἔγραψε μετὰ πολλῆς κακίας,
τοῦτέστι πῶς οἱ ἔμποροι ὅσα τελευταῖα χρόνια
παραπολλὰ ἐτράβηξαν ἀνέλπιστα κανόνια,
πῶς ἑκατὸ ὅσα ἐκιντὸ συνήθως ὠφελοῦνται,
καὶ μ' ὑπερτίμησιν τριπλὴν τὰ πράγματα πωλοῦνται
- Π.—Καὶ τὰ πιστεύεις σὺ αὐτά;
- Φ.—Ἐμένα τί μὲ μέλει;
ὁ Ἕλλην εἶν' ἐλεύθερος νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει.
Ἐκ τούτου δὲ οἱ ἔμποροι πλουτίζουν, ὅπως γράφει
καὶ γίνονται ὅσοι ὕστερον καὶ δημοσιογράφοι.
Αὐτὸ τὸ ἄρθρον, ὡς εἰκός, ἐτάραξε τὰ πλήθη
καὶ τῶν ἐμπόρων ἔβραζαν κι' ἐξέβραζαν τὰ στήθη,
ὡς ὅπου πρὶν ἐξέσπασαν εἰς τὰς ἐφημερίδας.
- Π.—Ὡστε ἀφεύκτως ἔχομεν ἐδῶ καὶ τὰς ἀκρίδας.
- Φ.—Ὁ Μαλανδρίνος ἔδωσε τὸ σύνθημα τὸ πρῶτον,
εὐθύς ὁ Ζαχαρόπουλος τὸ δεύτερον μετὰ κρότον,
τραβᾷ ὁ Κοκορόπουλος, βρᾷ Περικλῆ, τὸ τρίτον,
τὸ τέταρτον ὁ ἔμπορος τῆς Δρέσδης μετὰ τὸν μῦτον,
κατόπιν ἔγραψε φοικτὰ καὶ ὁ Γεωργιάδης...
- Π.—Ἀλήθεια πές μου, Φασουλῆ, ἐπαύθη ὁ Γεννάδης;
- Φ.—Ἐν τούτοις τοῦτο τὸ κακὸν θαρρῶ πῶς δὲν θὰ πάψῃ,
διότι ἐτοιμάζεται κι' ὁ Ἀνισᾶς νὰ γράψῃ,
συγχρόνως ἐτοιμάζονται νὰ γράψουν σὺν τοῖς ἄλλοις
ὁ Πατσιφᾶς, ὁ Γαβαλᾶς καὶ ὁ Μαυρομυχᾶλης,
Λελούδας, Γκιόρας, Ἡρακλῆς, Κοκῶνης καὶ Κοκόλης,
περὶ τὸ γράφειν ἄνθρωποι ἐξώλεις καὶ προώλεις,
κατόπιν δὲ Λιζιέ, Ὁβραί, ἡ Φράνς, ἡ Κλάνς κι' ἡ

[Γράφα...

- Π.—Γιὰ ὅδες καιρὸ ποῦ διάλεξαν! καὶ κάνει μία κἀψα!
- Φ.—Κατόπιν ἐτοιμάζονται νὰ γράψουν κι' οἱ Βουγάδες
καὶ πάντες οἱ πλανόδιοι γνωστοὶ πραγματευτάδες
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, μετὰ τινος ἡμέρας
πιστεύω ὅτι τὴν συζήτησιν νὰ δώσῃ πλέον πέρας
ἐκεῖνος ὁ θεόστραβος, ὅπου πουλεῖ βελόνια...
- Π.—Μὰ ὅλοι τοῦτοι, Φασουλῆ, τραβοῦν λοιπὸν κανόνια;
- Φ.—Κι' εἶναι πανόραμα λαμπρὸν καὶ θέαμα ποικίλον
νὰ δῇς τὸ ἔρμαφρόδιτον τοῦ ἐμπορίου φύλον
(καὶ λέγω ἔρμαφρόδιτον, γιὰτὶ καθέννας ξέρει
μ' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς πῶς ἔχουν νταραβέρη),
νὰ ῥίχνῃ καὶ κατὰστιχα καὶ πῆχαις εἰς τὴν πάντα,
νὰ λησμονῇ τὰ πάγια, νὰ λησμονῇ τὴν δάντα
καὶ νὰ σοῦ καταγίνεται εἰς τὴν ἀρθογραφίαν,
ἐνῶ δὲν ξέρει, κύριε, οὐδὲ ὀρθογραφίαν.
Καὶ δὲν μοῦ βγάζει, Περικλῆ, κανεὶς ἀπ' τὸ κεφάλι
πῶς τὰρῆρα τῶν τὰ φλογερὰ τοὺς τὰ συντάττουν
- Π.—Καὶ ποῖος τὸ ἄρθρον ἔγραψε τ' ἀνώνυμον ἐκεῖνο;
- Φ.—Πρὸς τὸ παρὸν ὡς ἔνοχον φαντάζομαι τὸν Κρίνο.
- Π.—Ἐσὺ ποῖον ὑποπτεύεις;
- Π.—Τί νὰ σοῦ πῶ!... κανένα.
- Φ.—Ξέρεις πῶς ὑποπτεύονται μετὰ τοὺς πολλοὺς καὶ σένα;
- Π.—Ἐγὼ δὲν καταγίνομαι εἰς τὴν ἀρθογραφίαν,
διότι πάσχω, Φασουλῆ, μεγάλην ἀτροφίαν.
- Φ.—Ἐν τούτοις εἶσαι ὑποπτος...
- Π.—Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει;
- Φ.—Οἱ ἔμποροι τῶν Ἀθηνῶν σοῦ κάνουνε καρτέρι.
- Π.—Ποῦ;
- Φ.—Στοῦ Ψυροῦ μετὰ ξύκικαις τοῦ ἐμπορίου πῆχαις
καὶ φανερᾶς κι' ἀποκρύφαις θάσου μαθήσουν τρεῖς.
Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βρᾷ Περικλῆ, ἐνα χρονὸν ὅτι αὐτὶ σου...
ἐσ' εἶς ὁ Παράτηρησις; γιὰ πές μου στή ζωὴ σου.
- Π.—Ἐσὺ θαρρῶ πῶς τὸ γράφεις καὶ μοῦ τὸ ἀποκρύπτεις.
- Φ.—Μὴ τὴν εὐθύνην πρὸς Θεοῦ ἐπάνω μου τὴν ὀπίσθην,
γιὰτὶ ὡς ῥόκος σοῦ πετῶ κατὰμουτρα τὸ γάντι,
ἂν καὶ δὲν ἔχω, ἄνθρωπε κι' ἄχρεῖς συκοφάντη.
- Π.—Μὰ τί, τὸ πῆρες σοβαρὰ, μωρὲ ὀκροσυλλέκτη;
λάβε λοιπὸν μιὰ χαστουκιά, τρίτη, τέταρτη, ἕκτη.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσᾳ στοῦ τυπογραφείου
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέτ' ἑνὸς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἑνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενετῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μέτ' ἑνὸς κάπνιστος — κατὰ τὴν ἑσπέραν, πεινῶντες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μιὰ μάνδρα μετὰ γαϊδούρια.